

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 583/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. B., s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2013 v konaní sp. zn. 2 Sžp 8/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. B., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. B., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

„konaním“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Sžp 8/2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola podľa § 250 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) pribratá ako účastníčka do konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Hlavného banského úradu (ďalej len „banský úrad“) č. 417 884/2010 z 19. apríla 2010, ktoré bolo vedené Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 S 19/2010. V tomto konaní sa A. S., (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala preskúmania zákonnosti spomínaného rozhodnutia banského úradu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 36-3329/2009/6 z 26. januára 2010 o tom, že žalobkyňa nie je účastníčkou konania začatého na základe žiadosti sťažovateľky o povolenie zmeny dobývacieho ložiska nevyhradeného nerastu na pozemku parc. č. 482/34 v katastrálnom území Č. Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 19/2010-159 z 26. januára 2012 žalobu zamietol, žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal a súčasne ju zaviazal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v sume 336,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrok o povinnosti náhrady trov konania krajský súd oprel o § 146 ods. 2 prvú vetu OSP.

Žalobkyňa podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie. Namietala voči meritórnemu zamietavému výroku krajského súdu i voči výroku o povinnosti nahradiť trovy konania sťažovateľke.

Najvyšší súd na odvolanie žalobkyne uznesením z 30. januára 2013 sp. zn. 2 Sžp 8/2012 rozsudok krajského súdu zrušil a konanie zastavil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd zdôraznil zistenú skutočnosť, že *„správne konanie o samotnom povolení zmeny č. 1 povoleného dobývacieho ložiska nevyhradeného nerastu na pozemku parc. č. 482/34 v k. ú. Č., bolo ukončené rozhodnutím Hlavného banského úradu z 10. novembra 2010, č. 1414-2140/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. novembra 2010.*

Uvedeným dňom právoplatnosti citovaného rozhodnutia, ako rozhodnutia, ktorým sa predmetné správne konanie právoplatne skončilo, vzniklo žalobkyni, ako osobe tvrdiacej,

že správny orgán s ňou v rozpore so zákonom nekonal ako s účastníčkou konania, právo podať v súlade s § 250b ods. 2 a 3 OSP žalobu a domáhať sa preskúmania jeho zákonnosti, ktoré napokon žalobkyňa aj využila, keď sa pripojila k žalobe proti citovanému rozhodnutiu, o ktorej prebieha konanie na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/3/2011.

Najvyšší súd nepopiera dôležitosť rozhodnutia správneho orgánu o tom, že niekto je, respektíve nie je, účastníkom správneho konania, a nepopiera ani právo dotknutého subjektu, aby zákonnosť takéto rozhodnutia bola preskúmateľná súdom v správnom súdnictve. Tento postup je však namieste jedine v prípade, kedy rozhodnutie súdu môže reálnym spôsobom ovplyvniť okruh účastníkov správneho konania.

V tu prejednávanej veci možnosť, že po prípadnom rozhodnutí súdu o zrušení preskúmaného rozhodnutia žalovaného žalobkyňa vstúpi ako účastníčka do prebiehajúceho správneho konania, zanikla krátko po podaní žaloby 31. mája 2010, pretože toto správne konanie už bolo právoplatne skončené 15. novembra 2010.

Krajský súd o veci rozhodol 26. januára 2012, teda v čase, kedy už neboli naplnené podmienky pre to, aby rozhodnutie žalovaného nebolo vylúčené z prieskumu v správnom súdnictve. Mal preto, namiesto meritórneho rozhodnutia, vydať uznesenie, ktorým by konanie z dôvodu podľa § 250d ods. 3 OSP v spojení s § 248 písm. a/ OSP zastavil a žalobkyňu dokázať na postup podľa § 250b ods. 2, 3 OSP.“

K otázke trov konania najvyšší súd k prvostupňovému výroku krajského súdu o priznaní náhrady trov konania sťažovateľke uviedol, že „takýto postup nemá oporu v procesnom predpise. Konanie o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov sa riadi ustanoveniami piatej časti OSP, ktorá má povahu špeciálneho procesného predpisu vo vzťahu k prvej, tretej a štvrtej časti OSP, ktoré sa použijú len v prípade riešenia otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti (§ 246c ods. 1 OSP). Z § 250k OSP explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti, a preto použitie § 146 ods. 2 OS neprichádza do úvahy.“

Výrok o trovách odvolacieho konania najvyšší súd založil na § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobkyňa „nemala úspech vo veci a žalovanému ani účastníkovi Z. B., s. r. o. ich náhrada zo zákona neprináleží. Prihliadol tiež na skutočnosť, že rozhodnutie správneho orgánu vo veci bolo vydané 10. novembra 2010, t. j. relatívne krátko po podaní žaloby na

krajskom súde, pričom žalobkyňa nemohla zabrániť tomu, aby toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Takže hoci žaloba bola podaná v čase, kedy preskúmané rozhodnutie bolo spôsobilým predmetom konania v správnom súdnictve, ešte v konaní pred súdom prvého stupňa túto spôsobilosť stratilo a všetky úkony vo veci zo strany žalobkyne sa stali neúčelnými, pretože nemohli viesť k náprave porušenia práv a právom chránených záujmov žalobkyne, ku ktorému mohlo dôjsť v konaní pred správnym orgánom.“

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka tvrdí porušenie jej základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím najvyššieho súdu o nepriznaní nároku na náhradu trov konania, „*nakolko je jednoznačné, že Krajský súd v Trnave správne rozhodol o podanej žalobe a uvedenú žalobu zamietol, keďže, ako to aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení uvádza, žaloba bola podaná v čase, keď ešte správne konanie, v ktorom sa p. S. domáhala účasti, nebolo ukončené a trvalo. Nie je podľa nášho názoru správny názor Najvyššieho súdu SR, ktorý konanie zastavil iba z dôvodu ukončenia správneho konania v čase rozhodovania prvostupňového súdu, nakolko ak by rozhodnutie o účasti p. S. v predmetnom konaní bolo zrušené, bol by to podľa nášho názoru jednoznačne dôvod pre obnovu konania podľa § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., správny poriadok, a teda by p. S. bola účastníčkou skončeného konania a o jej námietkach by bol povinný správny orgán rozhodnúť.“*

Podľa sťažovateľky „*názor Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 2 Sžp/8/2012, že v správnom súdnictve neprichádza aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 OSP do úvahy, nakolko z ustanovenia § 250k OSP explicitne vyplýva, že náhrada trov patrí iba žalobcovi“*, je nesprávny a „*v rozpore s ústavným právom na súdnu ochranu, nakolko prijatím takého názoru by vedľajší účastník nemohol brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakolko zastupovanie v správnom súdnictve je obligatórne prostredníctvom advokáta. Okrem toho tento právny záver Najvyššieho súdu SR je v rozpore s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžp/6/2012, v ktorom Najvyšší súd SR posudzoval obdobnú žalobu podanú proti obdobnému rozhodnutiu Hlavného banského úradu len o účasti inej osoby, pričom aj keď aj v tomto konaní Najvyšší súd SR nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov avšak súčasne uviedol, že pri rozhodnutí aplikoval ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s ustanovením*

§ 246c OSP. Je teda zrejme, že aj v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR je v súvislosti s posudzovaním oprávnenosti priznania trov konania v správnom súdnictve inému účastníkovi ako žalobcovi viaceró odlišných právnych názorov a nejednotnosť pri rozhodovaní.“.

Sťažovateľka napokon poukazuje na „šikanózný charakter podaného návrhu a celého konania“, čo vyvodzuje zo skutočnosti, že v už právoplatne skončených konaniach uhradil priznané trovy právneho zastúpenia sám právny zástupca žalobcov. Uvedené má viesť k domnienke o financovaní týchto konaní priamo obcou Č., v katastrálnom území ktorej sťažovateľka „vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, keďže jej súčasná starostka si svoju predvolebnú kampaň založila na zrušení súhlasu obce s rozšírením ťažby sťažovateľa. Máme za to, že v takom prípade by aj žalobcovia mali niesť dôsledky podaných svojich úkonov, pričom uvedené sa prejavuje práve v priznaní trov právneho zastúpenia... máme za to, že v tomto prípade mal Najvyšší súd SR aj v prípade rozhodnutia o zastavení konania posúdiť nárok na náhradu trov v zmysle ustanovenia § 147 OSP v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 OSP, nakoľko iba takéto rozhodnutie je ústavne konformné...“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej takto:

„Základné právo spoločnosti Z. B., s. r. o., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prístup k súdu a spravodlivé prejednanie vecí, konaním Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/8/2012, porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/8/2012 zo dňa 30.01.2013 a vec vracia tomuto súdu na nové konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,15 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

V sťažnostnom petite sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie jej označených práv „konaním“ najvyššieho súdu. Neustálila teda bez najmenších pochybností, či za ústavne chybný zásah považuje procesný postup najvyššieho súdu v konkretizovanom konaní alebo rozhodnutie, ktorým bol tento postup zavriešaný.

Ústavný súd nepristúpil k výzve adresovanej sťažovateľke na odstránenie popísaného nedostatku návrhu na začatie konania, a to s ohľadom na charakter sťažnostných námietok (z nich bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že sťažovateľka brojí proti rozhodnutiu najvyššieho súdu o náhrade trov konania), ako aj berúc do úvahy týmto uznesením vyjadrený výsledok predbežného prerokovania sťažnosti (ani odstránenie predmetného nedostatku by nemohlo viesť k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstatnou a v zásade jedinou relevantnou sťažnostnou námietkou, na ktorej sťažovateľka založila svoj návrh na rozhodnutie vo veci samej, je právny názor, podľa ktorého na rozhodovanie o náhrade trov konania v správnom súdnictve sa neaplikuje výlučne § 250k ods. 1 OSP, ale prostredníctvom § 246c ods. 1 OSP možno uvažovať aj o použití ustanovení tretej hlavy tretej časti OSP regulujúcej trovy súdneho konania.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona...

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd však pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napríklad keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Formulované a stabilne judikované postoje ústavného súdu k možnostiam ústavnosúdneho prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania sa okolnosťami sťažovateľkinej veci ešte viac prehlbujú.

Rozsah nepriznanej náhrady trov konania totiž predstavoval v nadväznosti na rozsudok krajského súdu sumu 336,39 €. Namietaná suma, o ktorú mala byť

sťažovateľka ukrátená uznesením najvyššieho súdu, teda nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, čo je suma, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú a nedosahuje ani sumu 1 000 € (spor s hodnotou do 1 000 € bez príslušenstva sa podľa § 29 ods. 6 OSP považuje za drobný). V tejto súvislosti ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, t. j. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z hľadiska dodržania základných ústavno-procesných princípov ho nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné. Najvyšší súd dostatočne odôvodnil svoj právny záver o nemožnosti aplikácie § 146 ods. 2 OSP v okolnostiach prípadu prikloniac sa k právnemu názoru o prednosti ustanovení upravujúcich náhradu trov konania v správnom súdnictve (§ 250k OSP) pred ustanoveniami tretej hlavy tretej časti OSP, ktorých primerané použitie v konaniach podľa piatej časti OSP (t. j. v rámci správneho súdnictva) umožňuje § 246c ods. 1 OSP za podmienok v ňom určených. Svoj záver pritom najvyšší súd založil na názore, podľa ktorého použitie ustanovení tretej časti OSP na konania v správnom súdnictve prichádza do úvahy *„len v prípade riešenia otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti... Z § 250k OSP explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti...“* Citovaná argumentácia najvyššieho súdu je síce stručná, no spôsob uvažovania najvyššieho súdu objasnila podľa názoru ústavného súdu dostatočne zrozumiteľne. Súčasne podľa názoru ústavného súdu niet pochyb, že v § 246c ods. 1 OSP použité slovné spojenie „otázky, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti“, možno interpretovať aj tak, ako to v odôvodnení svojho uznesenia naznačil najvyšší súd. V žiadnom prípade tu nemožno hovoriť o právnom názore kvalifikovateľnom ako extrémne vybočenie z ustálených interpretačných praktík či popretie podstaty a zmyslu relevantných ustanovení procesného predpisu.

Ústavný súd neopomína sťažovateľkou uvádzanú skutočnosť odlišnosti právnych názorov jednotlivých senátov správneho kolégia najvyššieho súdu v predmetnej otázke.

Jedným dychom však treba dodať, že ak zásah ústavného súdu prichádza do úvahy (ako to už na podklade stabilizovanej judikatúry bolo vysvetlené) iba v prípadoch extrémne intenzívnych pochybení všeobecných súdov pri výklade ustanovení procesných predpisov o náhrade trov konania, potom nemožno vylúčiť, že ústavný súd môže v určitých prípadoch súčasne považovať za ústavne konformné dokonca aj dva vzájomne odlišné právne názory všeobecného súdu na tú istú otázku.

Tak je to aj v posudzovanom prípade. Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. februára 2013 vo veci sp. zn. 6 Sžp 6/2012 (sťažovateľka i v tomto konaní mala postavenie vedľajšieho účastníka), v ktorom najvyšší súd skutočne o trovách konania „rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s ustanovením § 246c OSP...“. Ústavný súd však zdôrazňuje, že aj v tomto skutkovo obdobnom prípade viedol (hoci odlišný) právny názor najvyššieho súdu v konečnom dôsledku k výroku o nepriznaní náhrady trov konania účastníkom (ani sťažovateľke), teda k výsledku rovnakému ako v uznesení najvyššieho súdu z 30. januára 2013 v konaní sp. zn. 2 Sžp 8/2012.

Podľa ústavného súdu tak odlišnosť právnych názorov, na ktorú sťažovateľka poukazuje vo svojej sťažnosti a ktorou argumentuje v prospech porušenia svojich označených práv, nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu. Tým sa otvára priestor na aplikáciu stabilného názoru ústavného súdu, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovisk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09).

Vzhľadom na to, že dôvody najvyššieho súdu vedúce k nepriznaniu náhrady trov konania sťažovateľke ako vedľajšiemu účastníkovi konania v správnom súdnictve ústavný

súd nehodnotí ako svojvoľné, a tiež vzhľadom na nižšiu mieru ústavnej relevancie spornej otázky, zastáva ústavný súd názor, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 8/2012 z 30. januára 2013 k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť.

Napokon v súvislosti s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorého v jej prípade bolo advokátske zastúpenie povinné, ústavný súd uvádza, že z ustanovenia § 250a OSP je zrejmé, že povinne zastúpeným musí byť v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba žalobca. Sťažovateľka však v konaní nemala postavenie žalobcu, a preto táto námietka nie je dôvodná. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o šikanóznej povahe celého súdneho konania realizovaného v záujme obce Č., ústavný súd podobne ako v konaní o iných obdobných sťažnostiach sťažovateľky (pozri II. ÚS 333/2013, III. ÚS 434/2013) dospel k záveru, že z predložených dôkazov táto skutočnosť nevyplýva a ide len o tvrdenie sťažovateľky, na ktoré nemohol byť v konaní o predloženej sťažnosti vzatý zreteľ.

Ústavný súd z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Preto bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite jej sťažnosti (návrh na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, návrh na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2013